

Leslí: PRVNÍ RITUÁLY V MÉM ŽIVOTĚ V Zásadní bod zlomu v mojí výchově

Když jsme ve druhé třídě dostali žákajdy, hned ve stejný den jsem donesl domů poznámku. Tátova půlhodinová přednáška o nutnosti slušného chování nezabránila další den druhé poznámce. Na to táta zareagoval hodinovou přednáškou. No a když jsem, jako hyperaktivní dítě, další den donesl poznámky dvě, byl tatínek velmi stručný. TAK JAK CHCEŠ, ODEDNEŠKA DOSTANEŠ ZA KAŽDOU POZNÁMKU 25 ŘEMENEM NA HOLOU!!! No, a když jsem ji další den donesl, zavedl táta rituál řemene.

Jenže rychle jsem zjistil, že výprask před spaním je sice hrozně nepříjemný, ale během 45 minut mě úplně zbaví napětí a po lenutí na postel okamžitě usnu. A začal jsem to opravdu důsledně uplatňovat proto, abych se vyhnul dvouhodinové zoufalé snaze usnout, pokud jsem před spaním na zadek nedostal. Ve čtvrté třídě jsem již byl trochu klidnější, ale když jsem si v sobotu /ještě se chodilo do školy/ před poslední vyučovací hodinou uvědomil, že mi chybí poznámka jak na dnešní výprask, tak na nedělní, zařídil jsem si je. Tatínek byl už naprosto zoufalý, protože měl sice jen jedno dítě, ale stejně musel každý den ukončit výchovným výpraskem.

Je pravda, že to vždycky bylo na pohodu. Znal jsem dokonale svoje povinnosti při přijmutí trestu a plnil je přesně, rychle a úplně bez řečí. Neotravoval jsem prosbami, smlouváním, žadoněním ani slibováním svojí trvalé nápravy. Především proto, že jsem s určitostí věděl, že by to bylo naprosto zbytečné. A asi také proto, že jsem tak nějak tušil, že by táta, v důsledku mého nátlaku, mohl ještě daleko víc přitlačit na řemen. Tatínek byl poctivec a vždy dělal všechno, jak nejlépe uměl, ať už vařil gulášovku, omítal zeď, stříhal stromky nebo mi dával na zadek. Ale po dvou a půl roce se rozhodl pro zásadní změnu!

Ve čtvrté třídě naše ubohá paní učitelka odjela jen s podporou jedné maminky s 29 haranty na tři týdny (!!!!!) na školu v přírodě. Tam musela sama učit, vychovávat a společně s tou maminkou i pečovat o tu naši bandu. Co se týká mě, nepsala mi poznámky do žákajdy, ale na linkovaný papír A4 psala všechny moje rošťárny. Ten papír obdržel tatínek, když si naši pro mne poslední den ráno přijeli. Bylo na něm za těch 21 /necelých/ dnů 18. zápisů. Po příjezdu domů maminka chystala sobotní oběd, zatímco jsme si s tátou sedli do kuchyně. Táta koukal na papír na 18 zápisů, za které bych ještě před školou v přírodě vyfasoval 18 x 25 na holou. A to bez jakýchkoliv řečí, protože poznámka byla překročení mantinelu, a za to byl trest

pevně stanovený. Ale táta fakt překvapil. Bral to bod po bodu a každý hned hodnotil: co tě to napadlo, to máš za 4... ty jsi osel, toto máš za 2... to snad nemůže být ani pravda, máš to za 6... atd. Za pět minut bylo hotovo. Potom mi podal ten papír s dopsanými číslicemi, tak Leslí a teď si spočítej, kolik jich dostaneš. Vyšlo mi to na 83, táta mě pochválil za přesnost a pokračoval: tak to máš: 25 dnes ve tři po obědě, 25 dnes před spaním, 25 zítra ve tři po obědě a zbylých 8 zítra před spaním. Zaprotestoval jsem a dožadoval se v neděli změny. 8 po obědě a 25 večer před spaním. Ale s tátou nebyla vůbec, ale vůbec řeč. Odpoledne proběhl rituál, který se za posledních 2,5 roků opakovat tak asi osmsetkrát.

Vstoupil jsem do kuchyně se slovy: přišel jsem si pro trest tatínku. Dobře Leslí, kolik sis dneska vykoledoval? Dvacet pět řemenem na holou tatínku. Dobře, začneme, podej si prosím řemen. Řemen visel v předsíni na věšáku, podávám ho tátovy se slovy: tady je řemen tatínku. Děkuji Leslí, připrav se! Sundal jsem – dost se sebezapřením – tepláky, teplákovou bundu i trenky a odešel do dolního sklepa. Tam stála uprostřed stěny kratší lavička, směřující od zdi delší stranou ke dveřím. Zády ke dveřím jsem si na ni klek a opřel se o lokty.

Táta došel tak po čtvrt hodině, stoupl si po mojí levé straně a zeptal se: Můžem? Strčil sem si mezi ruby okousanou rukojeť pilníku, kterou jsem si ze svého pokojíku vzal už hned do kuchyně. Potom jsem přitiskl hrudník až na předloktí položená na lavičce. Záda se tím prohnula na maximum a zadek se vyšpulil úplně nahoru. To byla odpověď **ano** na tátovu otázku: **můžem?** Vzápětí vždy dopadl řemen z levé strany na moji holou vyšpulenou zadnici, a jak se kolem ní obtáčel, jeho koneček ještě výrazně zrychlil. V místě zásahu jsem měl pocit dopadu něčeho rozžhaveného. Potom táta přešel na druhou stranu a přesně minutu po pravé pěstce, se rozžhavila i levá. A v minutových intervalech to pokračovalo na střídačku zleva – zprava až do dvaceti ran. Nejhorších bylo tak prvních 5–7. Další pak byly vždy trochu méně a méně bolestivé. Po dvacáté ale bylo zle, dostal jsem příkaz natáhni se. To znamenalo, posunout lokty dál od kolen. Vyšpulená zadnice se naklonila dopředu a tím se lépe zpřístupnil přechod zadku do stehén. A posledních 5 ran se pořád se stejnou pravidelností trefilo právě tam. Bylo to o dost horší, než těch prvních 5–7. Věděl jsem, že tátu hodně štve, když jsem moc hlučný. Trestal mě sice silně promaštěným, ale obyčejným, měkkým řemenem do kalhot. Když jsem sebral všechny síly, a taky se dobře zakousl do té rukojeti, zvládal jsem těch prvních dvacet jen s tichým skučením. Až během těch posledních pěti ran, a tak asi 10 minut po dopadu té poslední, jsem potichu kvílel.

Večerní výprask byl potom maličko jiný, v koupelně po umytí jsem si oblékl pyžamo – musel jsem i kalhoty, vyběhl do svého pokojíku, tam si kalhoty zase sundal, vzal si tu okousanou násadu a do kuchyně pro trest jsem si už přišel jen ve vršku pyžama. To byla daleko nejčastější varianta. V neděli odpoledne jsem se zase musel svléknout dole v kuchyni.

V neděli večer probíhalo vše normálně, až do okamžiku, kdy jsem si přišel k věšáku pro řemen. Řemen tam nevisel – poprvé za ty roky. Vrátil jsem se do kuchyně a řekl tátovi, že řemen není. Ale určitě je, běž se podívat!! Po návratu hlásím: Táto, není tam! Je, běž se podívat ještě jednou!! Po návratu: opravdu tam není!!! Táta mě vzal za ruku a dovedl

moje oddechnutí si a jeho laskavý pohled se změnil na velmi podezřívavý. Okamžitě jsem pochopil důvod, a pokusil se zachránit dosavadní nádhernou a dost intimní atmosféru. Neboj táto, i ty čtyři stačí k tomu, abych si dával pozor, a těch osm nedostanu už nikdy!!! Táta nasadil opět kamarádský pohled, ale chytil mě za levé ucho a třikrát lehounce zatahal. Leslí, ty mi teď povídáš, že je vlastně moje chyba, že jsem ty řemeny nevyměnil o dva roky dřív!? Šťouchl mě přátelsky do ramene a odešel se převléct. Čas později ukázal, že jsem tátovi – neúmyslně – neřikal pravdu. Těch osm jsem dostával tak skoro každý druhý týden. Ale zato v týdnu, co následoval, jsem byl několikrát úplně bez poznámky.

Třetí dohra byla ve středu. Hrozně jsem se chtěl táty na něco zeptat, ale vůbec jsem nevěděl jak na to. Stál jsem v kuchyni a koukal na něj, jak luští křížovku. Zvedl oči, zachytil můj pohled, odložil tužku a povídá: Potřebuješ něco, Leslí? Bariéra trochu zmizela, přišel jsem váhavě až skoro k němu a ostýchavě se zeptal: Tati, můžu se tě na něco zeptat? Povzbudivě se usmál, přitáhl si mě blíž a posadil si mě na klín, nebo spíš na levé stehno. Tak povídej. Táto, tím řemenem v neděli, to bylo naplno? Rukou, kterou měl kolem mého pasu mě těsněji přitáhl k sobě: Blázníš, kdybych tě tím vodítkem vzal naplno, tak ti každou ranou koncem protrhnu kůži!! Chvilí jsem hodnotil naprosto nečekanou informaci. Tak nakolik to bylo? No asi tak ze třetiny. To byl šok, taková bolest a jen ze třetiny!!! Jak by asi bolela rána napolovic, nebo na dvě třetiny!! Pak jsem si vybavil krev na zadku po dosavadních dvou trestech rákoskou a znovu jsem se zeptal: A tou fišpankou to byl naplno? Ty jsi osílek, kdybych tě vzal tou fišpankou naplno, tak ti nadělám ze zadnice doslova nudle!! Každá rána by ti prosekla alespoň 5 centimetrů kůže. Tak to teda byla nakolik? Ty jsi ale rozumbrada, tak na čtvrtinu. Přitulil jsem se k jeho ramenu a táta mě hladil po zádech. Trvalo to dost dlouho, protože jsem si tu nádhernou chvíli užíval, a tulil se a tulil. Přitom mě napadlo, že jsem tátovi asi hodně ubližoval, když jsem si vynucoval každodenní večerní nářez.

Poslední dohra byla po 16 měsících a vůbec mi neudělala radost. Po mém prvním dnu v šesté třídě přišel táta ke mně do pokojíku. Seděl jsem u stolku a opakoval češtinu před slíbeným kontrolním diktátem. Táta si stoupl vedle mě a povídá: dovolíš, prosím tě? Když jsem vstal, sedl si místo mě na židli, posadil si mě na klín, a povídá: Leslí, jsi už velký kluk, šesták, tak se musíme domluvit co dál s poznámkama. Nechápal jsem, tak povídám: ano tatínku?? No dosud jsme počítali poznámky každý týden od pondělí do pátku a tresty byly napevno dané. A v dalším týdnu se počítalo zase od nuly. Od teď se budou poznámky počítat stejně, tresty zůstávají stejné, ale poznámky se nebudou počítat v týdnu ale v měsíci!! To znamená, že se začíná počítat prvního od nuly a počítají se až do posledního. Nevěřicně jsem se tátovi podíval do očí. Ale v jeho pohledu nebylo stopy po legraci. Proboha, táta to myslí vážně!!!! Zmocnil se mě zmatek. Mlčím. Tak co, Leslí, rozuměl jsi?? Ale tatínku, to přece nejde!! To nezvládnou!!!! V hlavě se mi vybavilo loňské září, kdy jsem byl po prázdninách rozjetý jak rychlíková lokomotiva, a tresty po týdnech: 8, 8, 8, a 4!! **Táto**, kdyby to bylo jako vloni... /počítám/ tak bych dostal teď v září, čtyřikrát po pětadvaceti!!! To přece nevydržím!!! Táta si mě přitáhl ještě víc k sobě, obejmul mě i druhou rukou, své ruce spojil na mém levém boku

a měkce povídá: Víím určitě, že svoje chování budeš zvládat!!! Jsi přece už velký kluk. No, a kdybys to občas tak úplně nezvládl, tak nakonec tvému zadku ani těch pětadvacet doopravdy neublíží, ale moc to přispěje k tvému sebeovládání. To potřebuje každý, kdo chce být jednou dospělý! Vzpomněl jsem si na mámu a její nelítostné masakrování mého bezbranného, na doraz vyšpuleného, holého zadku, po celou dobu jejích cholerických záchvatů, a trochu křivě se na tátu usmál. Můj úsměv pochopil jinak, pohladil mě po vlasech a povzbudivě řekl: **Věř si a neboj se, určitě to zvládneš!!!!**

www.spankboy.cz